

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, čj. 445/DS/2016, JID: 92734/2016/KUUK/Zvo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2018, čj. 15 A 108/2016-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Soud **vyzývá** žalobce, aby zaplatil do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši **1.000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru správních evidencí, oddělení registru řidičů (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 12. 2015, čj. OSE/53844/2015-26, kterým správní orgán prvního stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl námítky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou v záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) zamítl.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce dne 21. 12. 2018 kasační stížností (dále též „stěžovatel“), se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Namítal, že mu nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti hrozí vznik nenapravitelné újmy. Touto újмой je v případě stěžovatele ztráta možnosti výkonu podnikatelské činnosti. Stěžovatel rovněž obstarává veškeré potřeby, co se týká rodinných příslušníků (nákupy, lékařské prohlídky apod.), a to za pomoci držení řidičského oprávnění. Ztrátou mobility tedy vznikne stěžovateli nenapravitelná újma, kdy z postu svých pracovních zkušeností a věku bude jen těžko nacházet uplatnění i v jiném oboru, ve kterém by nebyla vlastní mobilita (řidičské oprávnění) vyžadována.

[4] Další nenapravitelnou újmou je pro stěžovatele i možná finanční újma. Případné úkony spojené s navrácením řidičského oprávnění po dosažení dvanácti bodů (přezkoušení v autoškole, dopravně-psychologické vyšetření) by pro něj v případě ztráty zaměstnání, a tedy i jakýchkoli příjmů, znamenaly nepřiměřenou finanční zátěž v době budoucí. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb., podle jehož závěrů nelze při rozhodování o odkladném účinku vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele. Postačuje předpoklad žalobcem (stěžovatelem) tvrzené nenahraditelné újmy.

[5] V neposlední řadě se stěžovatel rovněž nedomnívá, že by přiznaný odkladný účinek měl vliv na práva třetích stran, když odkladný účinek též neohrožuje závažným způsobem veřejný zájem. Přestupky, na základě kterých stěžovatel dosáhl dvanácti bodů, nejsou nijak závažné a rozhodně v rámci nich nelze spatřovat žádné ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na usnesení ze dne 25. 9. 2008, čj. 2 As 60/2008-103, č. 1763/2009 Sb. NSS. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že usnesením ze dne 1. 8. 2016, čj. 15 A 10/2016-52, krajský soud jeho žalobě přiznal odkladný účinek.

[6] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě vyjádřil v tom smyslu, že rozhodnutí o tomto návrhu ponechává plně na úvaze soudu.

[7] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností v něm uvedených dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. naplněny nejsou.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užitě přiměřeně.*

[9] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[10] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana* stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována vykonatelnost rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32).

[11] Skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí krajského soudu by pro stěžovatele znamenaly újmu, musí stěžovatel tvrdit a osvědčit v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz obdobně ve vztahu k žalobě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, čj. 45 A 4/2013-29, č. 2852/2013 Sb. NSS; nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, čj. 52 Ca 9/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost

důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (tj. tvrdil a osvědčil), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

[12] Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že ze samotného obsahu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se stěžovatelem tvrzené skutečnosti o možném vzniku nenahraditelné újmy nepodávají. Z obsahu soudního spisu krajského soudu (konkrétně z žaloby podané stěžovatelem dne 29. 6. 2016, se kterou stěžovatel rovněž spojil návrh na přiznání odkladného účinku) Nejvyšší správní soud dodatečně zjistil, že podnikatelská činnost stěžovatele má podle jeho vlastního vyjádření zahrnovat „*zejména přepravu osob, kdy tuto provádí i jako řidič.*“ Tyto skutečnosti stěžovatel v řízení o žalobě doložil fakturami, daňovým přiznáním a dalšími účetními doklady. Soud zdůrazňuje, že v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, která byla stěžovatelem podána dne 21. 12. 2018 – tedy více než dva roky od zahájení řízení o žalobě – nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by osvědčovaly, že tato podnikatelská činnost stěžovatele a její předmět i nadále trvá. Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že již v žalobě sám stěžovatel tvrdil, že podnikatelskou činnost provádí *i jako řidič*, tedy nikoliv *výhradně* jako řidič.

[13] Stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb., v němž byl vyjádřen názor, že při rozhodování o odkladném účinku nelze vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr o tom, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele. Postačuje předpoklad žalobcem (stěžovatelem) tvrzené nenahraditelné újmy. Tyto závěry nepochybně nadále platí. V projednávané věci to však nic nemění na skutečnosti, že povinnost *tvrdit a osvědčit* vznik nenahraditelné újmy stíhá stěžovatele. Podnikatelská činnost stěžovatele a její předmět je přitom skutečnost, kterou lze osvědčit relativně snadno.

[14] V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel dále uvádí, že obstarává veškeré potřeby pro rodinné příslušníky (nákupy, lékařské prohlídky apod.), a to za pomoci držení řidičského oprávnění. Ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby v řízení před krajským soudem však stěžovatel tvrdil, že „*mobilitu samotnou pro soukromé účely je sice žalobce schopen zajistit prostřednictvím prostředků bromadné dopravy*“, toliko mobilitu v zaměstnání již těmito prostředky substituovat není schopen. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel neuvádí žádné okolnosti, které by nyní odůvodňovaly nezbytnost zajištění těchto potřeb rodinných příslušníků toliko za pomoci držení řidičského oprávnění.

[15] Konečně pokud jde o odkaz stěžovatele na usnesení krajského soudu ze dne 1. 8. 2016, čj. 15 A 10/2016-52, kterým krajský soud přiznal žalobě stěžovatele odkladný účinek, Nejvyšší správní soud podotýká, že důvody uvedené v usnesení krajského soudu nelze automaticky vztáhnout na rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V řízení o žalobě jednak stěžovatel svá tvrzení o možném vzniku újmy (na rozdíl o řízení o kasační stížnosti) dosvědčil doklady relevantními pro období, v němž krajský soud o tomto odkladném účinku rozhodoval; a jednak krajský soud vzal ve svém rozhodnutí v potaz, že výkon žalobou napadeného rozhodnutí by mohl vést k faktické ztrátě možnosti vykonávat předmětnou podnikatelskou činnost „*po nezanedbatelně dlouhou dobu*“. Stěžovatel totiž v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby poukazoval na neúměrně dlouhou dobu řízení u českých soudů. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však stěžovatel žádné takové okolnosti neuvádí.

[16] S ohledem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud stěžovateli nevyhověl a jeho kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[17] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá poplatkové povinnosti podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a stěžovatel nespadá mezi osoby osvobozené od povinnosti soudní poplatek hradit. Nejvyšší správní soud proto rozhodl dále tak, jak je uvedeno ve výroku č. II. tohoto rozhodnutí. Soudní poplatek ve výši 1.000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet Nejvyššího správního soudu č. **3703 - 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1010446718**. Do zprávy pro příjemce uveďte jméno a příjmení stěžovatele

[18] Kasační soud závěrem konstatuje, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu